

Sygn. akt I CSK 502/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. B.

przeciwko A. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 grudnia 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana wskazała, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska skarżącej co do wystąpienia tych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przedstawione zagadnienie prawne skarżąca wiąże z potrzebą wykładni art. 83 k.c. jednakże przypomnieć należy, że w dotychczasowej judykaturze wyrażono stanowczy pogląd, iż skarżący ma obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki przyjęty jest przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepubl.). Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147). Z tej też przyczyny nie każde orzeczenie, nawet budzące wątpliwości, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym. Podkreślić przy tym należy, że zagadnienie, które skarżąca sformułowała nie tylko nie spełnia wskazanych wyżej wymagań, ale nadto wprost nawiązuje do okoliczności faktycznych sprawy co powoduje, że zagadnienie

to nie stanowi wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Odwołując się do przesłanki oczywistej zasadności skargi pozwana wskazała, że Sąd Apelacyjny błędnie zastosował w odniesieniu do zachowania stron art. 5 k.p. Biorąc pod uwagę, że art. 5 k.p. nie miał w sprawie w ogóle zastosowania, takie uzasadnienie tej przesłanki zwalnia Sąd Najwyższy od potrzeby analizy jej trafności.

Zważywszy na powyższe, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą - zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. - Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz na podstawie § 6 ust. 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. z 2013 r., poz. 490).